

Marija Stancikienė

Gimtinei

Dar pabūsiu. Rasos dar negėriau,
dar ramunės žiede neskendau.
Sutilpau švento vardo skambėjime
ir gimtinės šviesoje ištirpau.

Dar ne laikas. Švelnus rudenėjamas
tik sukrovė turtus plaukuose.
Dar pabūsiu vilty ir tikėjime
su laukimo žvake delnuose.

Dar pabūsiu. Ne laikas nurimti
nors šešėlis į kelią atklęs.
Sunokinsiu svajas dar, o mintys
lakštute tavo sodus lankys.

Dar pabūsiu. Ne laikas išeiti,
vėl išlauksiu kol sodai žydės,
Pasisėmsiu širdim baltų perlų
ir alsuosiu gaiva gegužės.

Balto šerkšno beribį žydėjimą,
rožių tylą širdies plakime,
išėjimą, šviesos patylėjimą
skausmo vėjas įaudė posme.

Ir nutilo, tik balsas – tikėjimas
pasiliko keliauti laike.
Balto šerkšno beribis žydėjimas
įsiamžino sausio lape.

Tilo žodžiai prieš saulės tekėjimą,
šalo rožė, kraujavo sniege.
Kilo laisvė kančioje ir tikėjime
praradimo ir skausmo veide.

Baltas šerkšnas vis primena sausį,
rožės žiedas – išėjusius jus...
Ilgesys žvakių aukurą saugos,
ir trispalvė be vėjo linguos...

Klaida

Išsiskyrem sudie nepasakę,
praeity tik beribė tyla,
smilksta laiko neužpūstos žvakės
ir verdiktas skaudus – NIEKADA.

Melo žingsniais per tiesą nuėjom,
mūsų laimė ir buvo klaida,
stipriau akmenį saulė mylėjo,
nes tik laikas teliko tiesa.

Ir kankintis nereikia – praeina,
lašeliu sūriu krinta rasa.
Visos klaidos įvertintos kaina,
dievo žodžiais jos skamba malda.

Miraže susirinka dar akys,
o didybė teisi kaip tada.
Dar rusena neužpūstos žvakės,
teka vaškas su mūsų klaida...

Kova

Metu pirštinę laiko karaliui,
Šaltam priešui likimo valdos,
Kad už fronto, gyvenimo linijoj
Neužgestų viltis niekados.

Metu pirštinę laiko karaliui,
Gidui dėsnių, taisyklių, tvarkos,
Savo „kalvėj“ aš vadas, man galima
Skinti vaisių nuo priešo šakos.

Metu pirštinę nurengtam gėriui,
Paverstam gražių žodžių darna.
Kas sumintas, tas taps prisikėlęs,
Kas išguitas, tas grįš su tiesa.

Kai kiekvienas iš atpildo saujos
Pasiimsim savuosius grašius,
Skils širdis, išsipildymų taurėj,
Išskaitydama melo žodžius.

Ir teliks trupinėliai ir nuobiros
Tų svajonių ir siekių kilnių,
Jei gyvensiu tarp dėsnių ir nuorodų
Tai nebūsiu net tuo kuo esu.

Poezijai

O mano eilės, mintys išganytos,
jaunos žaros pabudintos žydėt,
tik nenuvyskite jei būsite išvytos
iš lyros žemės nuopolio ugnies.

Neparsiduokite už laikiną karūną,
už meilės žiedą, pamerktą mele.
Jūs mano turtas, akys, mano kūnas,
jūs man gyvybė dabarties laike.

O mano eilės, mano sielos žvakės,
benamių norų prieglauda šventa,
žydėkite tiesoj kol mano akys
ramiai spindės žodžiu baltoj lankoj.

Esu

Brendu sumintos pabaigos pradžia,
veidai tie patys tik už kito stiklo,
kokia pradžia jei surišta styga
senais akordais groja dainą kitą.

Ne tam esu, kad pasigaučiau bangą,
kad laiko žirklys trupintų mane,
esu medžiu, kad pamatuočiau dangų,
esu akivaru, apžėlusia ežia.

Esu rieškia perlinių ašarėlių,
saulutės šiltu spinduliu esu.
Būnu audra jei vario kareivėlis
sudrumsčia gėlą mano vandenų.

Esu rasa ant šilto žemės veido,
laukiniu margu miško karveliu,
o naktyje kai laumės miegą braido
būnu ir išnykstu lengvu sapnu.

Mamai

Dienos bėga, o laiko šaukliai
atminty kelia ilgesio vėjus.
Rodos vakar dar buvom vaikai
lauko puokščių priskinti skubėjom.

Rodos vakar už katę barei,
kad per naktį lovelėje klostėm,
gražiom pasakom miegui guldei
savo rūpesčius meile užglosčius.

Tad neklauskime laiko – kodėl
metų kelias kasnakt vis trumpėja.
Mes užaugom, tik likom vaikais,
nes esi mums šventa laimės fėja.

Toks gyvenimas

Amžinybėn keliausim visi,
ši būtis mums laiku padalinta.
Net valdovai išeina nuogi,
tik kitaip gal vainikas supintas.

Tils akordai nuo šalčio sustingę,
suskambės paskutinė nata.
Savo „Alpėse“ esam skirtingi,
suvienodins tik žemė šventa.

Liks ženklai – kauburėliai nebylūs,
akmens kryžiai su skausmo data.
Žmonės gimsta išsaugot šią tylą,
o buvimas ištirpsta laike.

Amžinybėn išeisim toli,
taip likimo ženklais sumatuota.
Mes prieš Viešpatį lygūs visi,
jis šviesa, jis tiesa, jis paguoda.

Vejuosi laiką – autorių likimo,
širdim į šviesą, veidu į kančias.
Lemtis man davė skrydį ir kritimą,
svajonių tolius, ašarų upes.

Likimą laikas datose surašė:
gimimai, mirtys, liūdesys, džiaugsmas,
kaip lengvą pienės pūką laikas nešė,
išmargintu gyvenimu, klaidžiais takais.

Nesutikau blogų žmonių kelionėj,
kiekvienas buvo pilnas savo spindulių,
jei ir nepašaukė vardu tikruoju,
tai bent praėjo tuo pačiu keliu.

Likimo autorius pirštu grūmoja,
pasimiršau, kad laikas nesugrįžta,
užtenka visko – medis dar lapoja,
po nužydėjimo ateis brandos jaunyste.

Pamirštiems žodžiams

Pamiršti žodžiai pakeitė veidą,
virto rubinai, aukso žiedais,
bėga lenktynių valiutų kursais,
dienų rutiną tampa kapais

Pamiršti žodžiai ašara bėga -
laiko rodyklėj tiksi vardais,
apsikabina, glosto per miegą,
o atsibudus lieka svečiais.

Pamiršti žodžiai žudo artumą,
jausmus paverčia kelio vergais,
sielą pagrobia, vagia švelnumą,
be šilto žodžio mojam kardais.

Apleisti žodžiai ašarom rieda,
blunka rubinai, aukso žiedai,
pamirštą žodį kažkur girdėtą
kartais dar tariam „ačiū“ garsais

Tėvynė

Čia mano žemė, obelys pražydę,
čia mano jūra šiaušianti bangas,
čia žalios lankos, putinai prisirpę
ir klaidžios girios protėvių takais.

Siela numirtų be Tėvynės grožio,
be lietaus ašarų, pavasario svaigaus,
be vasaros kaitros, auksinių rožių,
be rudens tango, šokančio klevais.

Čia mano žemė ir viena Tėvynė,
čia visos datos - mano laiko natos,
nors praeityj kažkur alegro išsitrynė –
širdis išsaugojo savos kilmės kantatą.

Čia mano žemė, mano turtų kalvė,
čia viskas kam šioj žemėje esu,
gyventi, kurti man garbė ir laimė
ir amžinybėj likti Lietuvos vaiku.

Mano turtai

Mano turtai, langai nužvalgyti,
lengvi žingsniai tėvėlių troboj,
ilgesingos ramunės prie gryčios
ir slėpynės motulės skaroj.

Mano turtai – pasiūdintos lėlės
ir šviesa vakarinės žvaigždės,
tokio grožio seniai neturėjau,
jo karalių šilkai neatstos.

Mano turtai – traputės gėlelės –
pakalnutės – gimtinės šlaite,
avietėlė, nusvirus prie kelio,
obuolėliai, prisirpę sode.

Mano turtai – visi atminimai
kai prieš rytą sugrižus namo
tėtis barės: „koksai tas jaunimas“
ir iš gėdos alpau prie mamos.

Mano turtai – ne saujoje litas –
atminimais prikrauta skrynia,
net jei laikas į nebūtį ritas
jie žydės mano turtų kalne.

Sielos šauksmas

O mano eilės, mintys išganytos,
jaunos žaros pabudintos žydėt,
tik nenuvyskite jei būsite išvytos
iš lyros žemės – nuopuolio ugnies.

Neparsiduokite už laikiną karūną,
už meilės žiedą pamerktą mele.
Jūs mano turtai, akys, mano kūnas,
jūs man gyvybė dabarties laike.

O mano eilės, mano sielos žvakės,
benamių norų prieglaudoj šventoj
žydėkite ryškiai kol mano akys
ramiai spindės poezijos lankoj.

Vaikystės sapnai

Kai likimas lanku juosia laiką,
kai už sodo nutyla griežlė,
kai į sapną grįžtu tarsi vaikas
išgirstu ramų balsą širdies.

Atsibust negaliu, noriu likti
praeityj, kur gimtinės dangus,
kur laimė nemoka palikti,
ten kur ažuolu stovi žmogus,

kur lakštingala lydi į naktį,
vyturėliai kur žaidžia danguj,
dar nebusiu, nenoriu netekti
šilto ryšio gimtinės brangios.

Nepailstantis Nemuno vingis,
Dubysa su kregždučių šlaitais –
prasimerksiu – ir vėl nusivilsiu,
kad ne laikas lakstyti kalnais.

Laikas

Į langus barbens vėl pavasario lietūs
ir obelys puošis vainikais baltais.
Po klevo žiedais liks kalba nutylėta,
o sąmonėj vėtra nurimt jai neleis.

Liks mūsų takai širdimi išmatuoti
ir žodžiai ten liks, kaip našlaičiai vaikai.
Užgesusiai dienai, ramybei, paguodai
nutilusi laimė stings vaško lašais.

Į langus vėl belsis ruduo palaidūnas,
kris miglos į plaukus, birs sniego šerkšna.
Ugnis išbarstyta, o skausmas galiūnas
sustos ties pajuodusia metų data...

Amžinybėn keliausim visi,
ši būtis mums laiku padalinta.
Net valdovai išeina nuogi,
tik kitaip gal vainikas nupintas.

Tils akordai nuo šalčio sustingę,
suskambės paskutinė nata.
Savo „Alpėse“ esam skirtingi,
suvienodins tik žemė šventa.

Liks ženklai – kauburėliai nebylūs,
akmens kryžiai su skausmo data.
Žmonės gimsta išsaugot šią tylą,
o buvimas... ištirpsta laike.

Amžinybėn išeisim toli,
taip likimo ženklais sumatuota.
Mes prieš Viešpatį lygūs visi,
jis šviesa, jis tiesa, jis paguoda...

Savo vaikams

Jus glaudžiu prie širdies, prie gerumo – ir šventė,
kad tiek daug dar turiu ir dalintis galiu.
Dievas davė rankas ir pamokė gyventi,
kad ištiestumėt duonos, jei išalkęs kas bus.

Jus glaudžiu prie širdies, prie tiesos Dievo meilėj,
kad įžiebčiau vilties, jei apsunktų našta.
Dievas davė akis – nevalia užsimerkti,
kad paduotumėt ranką, jei šviesos šauksis kas.

Jus glaudžiu prie širdies,
kai sugrįžtat ant slenksčio,
keturi – iš pasaulio kelių keturių.
Du jauni ažuolai, dvi sesės eglėlės -
atgyju jumyse...ir buvau...ir esu...

Gal aš nesubrendau,
kad tiesą radau.
Kodėl man truputis
o gabalas tau?

Gal aš apsvogus,
kad saulę matau?
Kalbu kaip visi aš,
o nulis tik tau.

Gal tau aš balutė,
kuri išgaruoja?
Suprask bent truputį,
gyvenkim geruoju.

Išnyksta valdovai,
sugriūva jų pilys,
keiksmiais žodžiai byra
iš tų, kurių bijom.

O Viešpatie šventas,
galybių valdove,
apsaugok nuo melo,
nuo „muilo“ gerovės.

Per vajú rinkimų
prabilsiu tik kartą,
kažką nutylėsiu,
ar „taip“ ar „ne“ tarsiu.

Turiu aš dar balsą,
bet špygą laikau.
Kas būtų jei duočiau
tą špygą ir tau?

Tik dievas ir žmogus

Korys stiprus kai saldujį nektarą neša
bitutės saulėtom dienom,
stiprioj šeimoj po truputėlį, lašą
visi kas gyvas ruošiasi dienon.

Kai net Vingys iš šilto guolio kyla,
anot Tilvičio „šliaužia per pusnis“,
kai net saulėlydį aplenkia dalgio mylios
ir lydos delnuose darbų šūsnis,

kai vagą verčia milžinai artojai,
kai minga grūdas žemėje šiltoj,
kai baltas patalas laukus užkloja-
net ir tuomet žmogus nerimsta, nes rytoj

nauja diena sutiks padangės vėją,
kitais darbais papuoš savas dienas.
Ir taip kasdien gyvenimo alėjom
Žygiuos tolyn gyvenimo kreive.

Aukštai dangus, širdyj malda ir žodis-
tikėjimas ir meilė, ir viltis.
Kiek daug turiu, nes dienos nuobodžiausios,
kai sieloj skamba laiko išmintis.

Į kitą rytą, kitą Dievo žingsnį,
į didžią dovaną pabūti dar kartu.
Paverkt ar džiaugtis, viską padalinti
bendroj prasmėj: tik –Dievas ir Žmogus.

Iš laiko pamokų

Užgimsta žodis niekad negirdėtas,
Neiškraipytas netikrų draugų,
kai nebereikia elgetaut paguodos
Ir lenktyniaut su svetimu laiku.

Užgimsta žodis rankų nelytėtas,
nenubučiuotas lūpų svetimų,
išgrynintas, švarus, nesumeluotas
ir plaukiantis iš atvirų širdžių.

Švenčiausias žodis mūsų suvokimo,
kad esam du ir trečio būt negal,
kad mudu kalviai savojo likimo
ir nėra laiko dirščioti atgal.

Telydi žodis niekam neparduotas
ir pamatuotas tik savu džiaugsmu.
Tas žodis meilė- dieviška paguoda,
gyventi, kurt, tikėt ir būt kartu.

Tėvui

Vis dar regiu auksinėmis palaukėm
sidabro dalgį nešant ant peties...
Rausvi plaukai saulėlydžio paletėj
ir geros akys...tik žvaigžde pakvies.

Šiąnakt ir vėl sutiksim ryto žarą,
stipriai priglusiu, verksiu ant peties.
Sakyk, Tėveli, juk ir tau negera,
kad tik sapne tegalim pakalbėt?

Širdyj vardu, sapne žvilgsniu ir žodžiais,
krauju, mintim ir prigimtim dukra,
Visur kartu, šventų švenčiausi žodžiai-
dangus ir žemė- Tėvas ir dukra.

Vertybės

Suvirpa stygos kai likimo vėjai
suardo siekių užmestus tinklus,
kai lieka žymės- smėlio kauburėliai,
tada surauda viduje žmogus.

Nuvirsta sostai, nukrenta karūnos,
nublanksta auksas, perlai sukaupti.
Ir viskas lieka šitapus fortūnos,
nes laiko ratui turtai svetimi.

Kažkas ateina ir paliečia tavo
dienom, naktim sapnuotus ir neštus,
net prakaito varvekliais užkoduotus
tavus turtus, tik jau kitiems skirtus.

Ir taip kasdien nuo ryto lig nakties
žmogus vis bėga, tempia, veža
kol ta diena be kelrodės žvaigždės
„Gana“ kažkaip keistai užrašo.

Ir visų nuostabai tu suneri rankas,
gal kartais net sudie nesakęs,
net nesuspėjęs susivokt ar kas
ateis uždegti paskutinės žvakės,

ar liks draugų ir buvusių šalia,
kuriems stipriau nei turtai tu rūpėjai,
ar tik sustaugs tava dvasia šalia:
„turėjo daug, o tiek mažai galėjo“.

Ir taip visiems, nors dar keliaut norėjos
gal net moralą žmogui suradau:
„Kol esam žemėj- kinkom savo vėjus,
Nes godžiai būčiai visko per mažai“.

Dalia

Atgal į praeitį, į dienų puokštę
kai visiškai kitaip dangus kvepėjo,
kai vis tikėjau laimės bokštais
ir niekinau likimo vėjus.

Kai akys vargo nesapnavo
ir svaigo skrydžiuose galva,
kai pro nelaimę jei ne mano
galėjau eit kaip svetima.

Kai tėtis ir mama dejavo:
„užaugš dukrelė mūsų greit“ -
tada maniau, kad savo kelią
jie nemokėjo lengvai eit,

ir vis pykau, kad kažko trūksta,
kad visiems gera, o jiems ne,
kad naktimis kažko vis dūsta
pagalvėj slėpdama akis mama.

Kai po pirmų gaidžių mama
kažką vis triūsdavo kieme
aš vis maniau kodėl abu
Nemiega nors ligi pietų.

Kažkur toli prabėgo dienos-
vaikystė, nuotaka, pati mama...
Dabar žinau kodėl kas naktį
pagalvėj verkdavo mama.

Nebūna vienodo rudens
kai blaškosi audros ir lietūs,
kai spalio nakties viduryj
surauda beržai numylėti.

Nebūna vienodo rudens
kai lapkričio gruodas sušąla,
o vėtra raudom netikrom
apiplėšia medį prie kelio.

Nebūna vienodo rudens
kai slenka bemiegė naktis
ir išveda paukščių trėles
kaip gyvastį plėšęs vagis.

Nebūna vienodo rudens,
nors griaustų pavasario vėtros.
Ir mūsų plaukai baltiesni...
ir širdys...dar mokos mylėti.

Ką turiu

Einu per savo žodį į žvaigždes ir žemę,
saulėtekis, jos vakaro nurausvintas žaras,
paukščių giesmes ir Nemuno vingiavimą
su sielos arfa, grojančia savaip eiles.

Einu per savo žodį ašarom praplumpantį
iriuos, kai „tiltus“ sumala skaudus šiaurys,
kai akyse staiga užgęsta laimė bundanti
ir, kai širdis užsiveria visas poezijos duris,

einu į jūsų širdis, laiką, jūsų „teismo“ salę,
nešuosį viską kuo gyva ir ką šiandien turiu –
žmonių planetoj laisvas žodis turi savo dalį,
tegul ramina, glosto, gydo, šildo gerumu.

Viltis

Džiaugiasi Onė;
- tai bus smagu,
gandras virš stogo
suka ratus...

- Jonai, bėk kūmo,
o aš kūmos,
tegul pamąsto
ką vaikui duos.

Jonas galvoja –
kūmas ne kiaulė –
skrieja „Džipukas“
tviskančioj saulėj...

Onė sau kuria –
gal kokį „Fordą“,
tik jau ne lėlę
ir tik ne tortą....

Kaimynų Zosei,
kad ją galai,
gimė ne vienas –
gražūs dvyniai.

Aš tavo kaukė

Aš tavo kaukė – nesigink prašau,
aš tavo antrininkas, amžinas bedalis,
kitom spalvom tapyti nemanau –
kol esam du ant vieno kreivo kelio.

Aplink naktis, piratai, piktos rajos,
o mes tik du beribėje platumoj –
tokie pažeidžiami, nusilpę ir bevaliai
mes ryklių penas gentyje piktoj.

Aš tavo kaukė - prisiglausk arčiau –
jei žūti – tai aukštai iškėlus galvas,
tegul post scriptum parašys vėliau:
galėjo eiti, bet su jais tik vargas“....

Dar grįšim

Susitiksim nustebę ir tylūs
kai varnėnai čiulbės vestuves,
baltos dienos išbridę pusnynais
bus išnešusios ledo gėles.

Snaigės širdį dar tyliai palies,
skruostu tirps ašarėlėm tyrom,
neprišauksim sugrįžt praeities
tik kalbėsime laimės natom

Apkabinsim alyvą prie vartų,
sodai skęs mėnesienoj pilnoj...
grįšim čia susitikinti dar kartą
tik prie stalo jau niekas nekvis

Senelei

Netikėk, senele, veidrodis meluoja,
įkyri gegutė megdžiojas kleve,
tik viena raukšlėlė veidą nuvagojo,
smilkinius nutirpo rudenio šalna.

švelnūs tavo žodžiai budina kas rytą
ir užmigdo nakčiai sapno karalių,
patikėk, senele, nėra žodžio kito
kad išstart galėčiau kaip tave myliu.

Tavo akys glosto pumpurą ankstyvą,
akių ežerėliai šviečia gerumu,
duok, senele, ranką, bėgsim į beržyną
prisirinkti pienių iš tavų delnų.

Akmeniui

Neaplenksiu akmens ašaroto –
pakeleivio, krantinės minčių,
prisiglausiu prie amžino sosto
ir į šviesą išeisim abu.

Mes į nerimą dviese keliausim
kol apdegins skaudi praeitis,
ramų šaltį akmens prisiglausiu,
kad atvėstų įkaitus širdis.

Patekės mums mėnulis pražilęs
ir apnuogins vienišių širdis,
susiglaudę išlauksime tylūs
kol rasoje praeitis pasiklys.

Neaplenksiu akmens ašaroto –
išdavystės nemoka širdis...
jis ramus ir didingas kaip sostas,
pakeleivį priglaus, išklausys.

Neteisk

Neteisk manęs, juk tu ir aš tik svečias
tarp laiko lanko šūvių ir svajų.
Neteisk manęs kada likimo žvakės
iš kelio rinks tiesas manų klaidų.

Šiame laike ir tu, ir aš keleiviai –
tik trapios smilgos dieviškoj erdvė,
neteisk manęs, kad į likimo taure
dalia sudėjo spyglius, ne rožes.

Aš moteris – neteisk manęs likime
už slaptą geismą svetimų džiaugsmų,
už skrydžio aukštį, nuopolį, kritimą,
pavydo ugnį, žeidžiančius žodžius.

Išgirs skaudžius... jeigu išlikt negalim
tuomet palik bent vardą buvime –
aš tik žmogus, išbėgęs į gyvenimą
su savo norais, siekiais ir tiesa.

Amžinoji gija

Aš ir žemė –
tai mes su Motina,
saulė budino Žemę,
mane žadino Motina.

Žemė želmenį kėlė,
augino grūdą, sotino,
pagarboj ir tikėjime
riekė duoną Motina.

Ji gėriu gydė skausmą,
mus mažyliais vadino
ir vis Dievui dėkojo,
kad visus išaugino.

Aš glaudžiuosi prie Žemės –
Žemė priglaudė Motiną...
koks trumputis gyvenimas...
lenkiuosi Žemei ir Motinai.

Tik sapne

Languose užsimerks žiburėliai
ir ramunė žiogeliai užmigs,
nauš tamsą blausi mėnesiena,
o į sapną vaikystė sugrįš.

Vėl rogutėmis pusnį matuoju,
žibuokles vėl mamytei renku,
vėl iš pienių vainiką vynioju
ir avietę į delną dedu.

Su tėčiu vėl po girią žingsniuojau,
žaliuokes, voveraites renku,
vakare savo lėlę linguoju,
kad užmigtų po aibės darbų.

Languose užsimerks žiburėliai
ir ramunėj žiogeliai užmigs,
nuaus taką blausi mėnesiena
tik vaikystė jau niekad negrįš.

Ko verkia mamos

Atgal į praeitį, į dienų puokštę
kai visiškai kitaip dangus kvėpėjo,
kai vis kopiau į laimės bokštus
ir niekinau likimo vėjus,

kai akys vargo nesapnavo
ir svaigo skrydžiuose galva,
kai pro nelaimę jei ne mano
galėjau eit kaip svetima.

Kai tėtis ir mama dejavo:
- užaugo dukrelė mūsų greit.
tada maniau, kad savo kelią
jie nemokėjo lengvai eit,

kai vis pykau, kad kažko trūksta,
kad visiems gera, o jiems ne,
kai naktimis kažko vis duso
pagalvėj verkdama mama,

kad po pirmų gaidžių mama
kažko vis triūsdavo kieme –
aš vis maniau, kodėl abu
nemiega nors ligi pietų.

Kažkur toli prabėgo dienos –
vaikystė, nuotaka, pati mama...
Dabar žinau kodėl kas naktį
pagalvėj slėpės aimana.

Vis dar skubu

Diena dienon į „laimės bokštus“
tarsi viza į laiką išduota,
kažkur skubėta, kurta, trokšta,
vienur klasta, kitur ryški šviesa.

Ir vis skubėta, vis neatiduota
dar skamba aidas tuščiam perone,
kažko neliko, kažkas paaukota,
kažkas išmainė kelyje mane.

Vis dar skubu, dar begalybė norų,
vis dar tikiu – stotelė ne šita...
dar taip anksti, dar žada gerą orą –
gal akių saulė nesimerks laike.

Kažko neliko, kažkas paaukota –
keistai išblukusi gyvenimo viza...
einu tolyn per baltą vyšnių sodą,
einu klausyt jaunystės aido perone.

Nereikia daug

Man nereikia nuostabių gėlių...
man užtenka gelsvo pienės žiedo,
kad galėčiau kai labai sunku
minkštam lauko žiedui išsilieti.

Niekad nemačiau blogų žmonių –
jie visi savos šviesos turėjo,
jeigu net nepašaukė vardu –
tai bent tuo pačiu keliu praėjo.

Man nereikia nuostabių gėlių,
nes brangiausia tai, kad susitikom,
kad kartu mums gera ir jauku
kol dar vartome likimo knygą.

Ko palinkėti

Imk drąsos iš karžygio delnų,
motiniškos meilės pasisemk,
nepaklysk tarp netikrų draugų
ir malda nuo melo prisidenk.

Imk tiesos iš amžių patirties,
imk ramybės iš nakties tylos,
niekad skausmas sielos nepalies
jei užtekis žmogiškos šviesos.

Nešk visiems tikėjimo šviesos,
lai į žemė nebedrįs sugrįžti
pyktis, skausmas...o vardan tiesos
pasistenk tarp melo nepaklysti.

Už jus

Keliu taurę už tuos kas sugrįžta
ir už tuos, kurie laukia manęs,
keliu taurę už žodžio jaunystę
ir už laisvas, gražias svajones.

Keliu taure už tai, kad dar esam
ir, kad būsim tokie visuomet,
už beribę ir žmogišką drąsą
kuri ves per laimingas dienas.

Tad prisėskime mano vienminčiai,
prisipilkim vienybės taures
ir gyvenkim, kas rytą pakilkim
kurt ir puošti savąsias dienas.

Nenoriu busti

Dar neatmerk akių, sapnų karaliau,
dar leisk pabūt su laimės karūna,
dar taip trumpai turėjau kario valią,
nes atsibudus bus nauja sena diena.

Dar leisk pabūti tavo karalystėje,
toliau nuo pykčio, melo ir klaidų,
nuo pragaišties, vilionių, klystkelių
dar sapno auros neatimki iš akių.

Dar neatmerk akių, nakties karaliau,
leisk pasapnuoti, būt stipria, drąsia,
o prasibudus, tegul mano nerimas
ištirps snaige, pavirs rūkų skraiste.

Laukimas

Sužaliuos horizonte beržynai,
grįžę paukščiai padangę matuos,
o lange lauks šešėlis pražilęs
ir kantri akių saulė mamos.

Ji laisva kaip pavasario vėjas
tuoj pravers duris dukra vėl,
pasiklys jos vaikystės alėjoj
ir užmigt bus sunku kažkodėl.

Keisis spalvos gyvenimo vingiuos,
o lange lauks šešėlis brangus,
nepamiršk, kad tavęs pasiilgo,
kad tu mamai - šviesa ir dangus.

Nauji metai

Vėl švenčiausia Kūčių vakarienė,
Nauji Metai – rodyklė laike
pasitiks nelauktai ir kasdieną
mums primins, kad pakito data.

Nauji Metai paženklin kelionę,
duos ir ims netikėtai, ramiai
gal nedaug, nors mažutę svajonę,
kad rytoj bus be galo gerai.

Nauji Metai – rutinos stebuklai
kai prieš veidrodį pats sau tari:
visko būna ir viskas praeina,
tik svarbiausia – išlikim geri.

Ir sau, ir...

Supuvęs prie gyvatvorės dagys,
iškentęs kaitrą, šaltį, audrą, lietu,
įsirausė po pamatais piktas šaknis,
kad šeiminkams smigtelti galėtų.

Kai saulė kepino – dagys lapojo,
kai plovė lietūs – lapais dengė:
- kad tik šaknis nepūtų - sau galvojo,
kad neišnyktų mano pykčio gentys.

Pradėjo pamatai, stogai „važiuoti“,
pradėjo veistis kiemuose gyvatės,
pats likęs „padaru“ ėmiau galvoti:
- dar tokio pragaro nematė mano akys.

Iškrėsime kiemą, rasime pykčių šaknį,
išversime „tvorą“, remiančią dagius –
gyvenant žemėj prabanga netekti
švenčiausio credo – aš esu žmogus!

Kol tikiu

Iš suvokimo, iš būties,
iš laiko, kelio ir darbų,
iš viso to kuo aš su
ir kuo jau būti negaliu,

iš savo skausmo ir vilties,
iš džiaugsmo ašarų švarių,
iš sugrįžimų, netekties
imu kas liko, kiek turiu...

ir dar einu artyn šviesos
juk dar ne viską gražinau,
dar šitiek paimta skolon –
ar atiduosiu – nežinau...

Dar norų daug ir daug svajų,
dar nevisi darbai baigti
o grįžt atgal nebegaliu –
atleiskite - kas palikti.

Rytojun ves sava žvaigždė
maldos šviesa širdy sudėta
mana dalia - mana sakmė
kelionės dulkėmis nusėta.

Žodžiai

Žodis po žodžio, žodis po žodžio
apsižodžiuojam kaip kovose,
statome pilį byrančio smėlio,
būnam karaliais...tik sapnuose.

Žodis pagydo, žodis kankina,
žodžio vertybė meilės posme,
nesusimastę žodį naikinam,
o nusivylę mirštam dvasia.

Laikas uždaro balsą, bet žodis
lieka keliauti atminimu,
jei jis teisingas – nepasiklysta,
jeigu protingas – tampa keliu.

Ar žinai

Stovi taurės negertos ant apskrito stalo,
o laukimo ugnij kenčia siela mana,
ar žinai kaip graudu, kad likimas melavo,
nes tylos per mažai ir audrų ne gana.

Gal ne taip pastačiau mūsų pasakų pilį –
man vienai per sunku, o abiemis nevalia,
lyg drugelis tamsoj mintys klysta į tylą,
sukryžiuoti jausmai išsiduos raudoje.

Akys drėks, bet tylės, kad širdis neišduotų
ir suduš lyg taurė mudviems meilė skirta.
Aš kasnakt sapnuose viva kranto godosiu,
gal sugrįš mūsų laimės nuskendę laivai.

Kodėl?

Žarstau beprasmių akimirkų laiką,
degu ugnimi nuo spalvotų melų,
stoviu ant liepto - kryžkelės baubo,
žengsiu – pražūsiu, grįžt per vėlu.

Liko padangė gimtinių toliuose,
senos trobelės su vargo langais,
žemėn prasmegti, išnykti norisi
kai tuščios dienos užia vargais.

Liko tik žodžiai klastingo aidėjimo
ir melo jūros su keršto krantais,
talžo ir stumdo permainų vėjai,
įniršio puotos kyla vaidais.

Žemė pavargo, skandina, degina,
rodo, kaip nyksta tarp savo klaidų,
kaip pasimiršti, užgniaužti nerimą,
kai siela pavirsta vilko vaiku.

Klasta

Supuvęs prie gyvatvorės dagys
iškentęs kaitrą, šaltį, audrą, lietu
įsirausė po pamatais piktas šaknis,
kad šeimininkui smigtelti galėtų

kai saulė kepino – dagys lapojo,
kai plovė lietūs – lapais dengė:
- kad tik šaknis nepūtų - sau galvojo,
kad neišnyktų mano pykčio gentys.

Pradėjo pamatai, stogai „važiuoti“,
pradėjo veistis kiemuose gyvatės,
pats likęs „padaru“ ėmiau galvoti:
- dar tokio pragaro nematę mano akys.

Iškrėsiu kiemą, rasiu pykčių šaknį,
išversiu „tvorą“, remiančią dagius –
gyvenant žemėj prabanga netekti
švenčiausio credo – aš esu žmogus!

Tėvynė

Tai būti ar nebūti? Koks klausimas opus...
prisėskime prie kelio, nutarkime perpus
ir apsisprendę klauskim: ar būti, ar nebūti,
ar mes Marijos žemėj gyvenam nors truputį?
Tai būti ar nebūti? Kam rūpi mūsų sielos,

ar reikalingi žmonės, ar šitoj žemėj niekas,
kam bus nauda išnykus iš pažadų planetos
keliauti šunų lodyt? Ar mums neliko vietos?

Tai būti ar nebūti...tik klausimas beprasmiš
neturime mes teisės pabėgt, apvilt, nekęsti,
mylėkime gerumą, vaidus, pykčius pamirškim,
kartu į naują dieną su viltimi pakilkim.

Gimtadienis

Kinkysiu skausmo audrą laiko rogėse
tegul nuskris piktais laukiniais vėjais,
kad laimė it ramus dangus atrodytų,
o meilės fėjos džiaugsmo negailėtų

Sugersiu visą lietų, sužydės dangaus,
lai tavo širdį vien tik meilė puošia,
gimtadienio birželio laivas nuo
bijūnų burėm neš tave į laimės uostą.

Ilgesio ugnis

Kokia tu, mano ilgesio ugnie,
apdeginusi naktį liepsnomis,
ko širdyje negalima paliest,
kaip susivokti ką padalini.

Kokia tu, mano ilgesio ugnie,
sudaužiusi jausmus pusiau,
atskyrusi į „buvo“, „būt galės“
kol į „egzaminą“ širdis išleis.

Kokia tu, mano ilgesio ugnie,
už ką myliu, ko negaliu pakeist,
gal būt norėčiau neturėt jausmų
ir be audrų likimais pasikeist.

Žinia kokia tu, ilgesio ugnie –
jei degini, pasijaučiu laiminga,
stipri, nors prie svajų pilies
iš ašarų gražuolės snaigės krinta,

nors skruoste raižai nerimo vagas
tavęs nekęst ir nemylėti negaliu
jeigu tava ugnis širdyj užges –
aš būsiu mirus nuo savų klaidų.

Kol čia

Iš toli, iš toli atskambės lyg varpeliais
serenadų aidai žaibo blykstėmis –
ar laimingi, ar ne – pasirinkti negalime
ir jaunystėj dažnai pasiklystame.

Gal arti, gal toli, bet jau buvo – nebus
to ugningo, svaiginančio tango –
tokia laikui auka – viskas buvo perpus –
į šiandien ir rytoj padalins laiko bangos.

Kas žadėta dar bus – pasiruoškim priimt
gal sidabro pilis arba rožių spyglius,
laikas eina visiems, nesiprašant primins,
kad šios žemės keliai pabarstyti vargu .

Ir kartosim vis tiek, kaip gyventi jauku
kai iš meilės šioj žemėj užgimstame,
kad pramokom nepykt, nekartoti klaidų,
kad ateinam, kad meilėj numirtume.

Čia gimtinė

Gavau kelialapį iš laiko ten į čia
ir žodžių rakto niekas nepamokė,
praskrieti per gyvenimo kančias
vis dar bandau tarytumei pirmokė.

Sklaidau likimo knygą ir bijau,
kad nepabėgtų neskaitytas žodis,
verčiu lapus kaip sugebu pati, tačiau
likimo kalvėje esu naujokė.

Veiksmų veiksmai, nežinomieji,
vardikliai – gal žmonių kilmė?
Gal tie, kas gali viską nugalėti
tvirtais karaliais lygybe stovės?

Gal būt galės – jei neturės sielos,
jeigu manysis, kad valdovais gimė...
nereikia man jokios kitos tiesos –
čia Lietuva – gimtinė ir Tėvynė.

Brangiems skaitytojams

Kai įsisuka laiko švytuoklė
ir susprogsta prie kelio beržai,
aukštam kalne sužįsta žibuoklės –
mano posmai pavirsta laivais,
atskraidina svajas, švelniai glosto,

kartais virsta paguodos žodžiu,
kelia saulės bures į poezijos uostą,
ieško spindulio žemės džiaugsmų.

Vis einu nesibaigiantį taką,
ir kartoju Jums jausmo žodžius-
Jus mylėt man dienų nepakanka,
ir rašau su jumis, ir ... už jus.

Didi laimė šiuo rojum keliauti
kai žinau, kad eiliuoju už jus,
su Jumis dalinuos šitą jausmą
ir renku širdies balso žodžius.

Jei ne Jūs, ko verti mano žodžiai,
kam dalinčiau brandintus jausmus...
mano eilės vien Jums žydės rožėm,
kol šioj žemėje duoda sparnus.

Mūsų metai

Mūsų metai niekad nepraeis –
jie susprogs klevais, laukinėm vyšniom,
jei ne žodžiais, ne gerais darbais
tai bent akmeniu prie kelio pasiklys jie.

Mūsų metai – veidrodžiai laike,
kaip trumputis lengvas saulės blyksnis,
lyg paklydusi naktį delčia
ryškioj žvaigždžių kraitėj pasiklysta.

Mūsų metai – iššūkis laike,
renkasi spalvas sraunioj paletėje –
mus atlydi dangiška šviesa,
kad išmoktume visa širdim mylėti.

Mūsų metai – dienos delnuose,
dovana, kokios daugiau negausime,
glaudžia, šildo dieviška šviesa,
kad ramiai savom dienom keliautume.

Dienų prasmė

Prasmė ne tai ar myli, ar nemyli,
ar tu gražus, ar turtuose skendai –
jei sielos veidrodis nuliūdęs tyli,
o širdį daužo sąžinės varpai,

jei naktį akys pasibaido miego,

jei net šešėlio savo pabūgai –
dar gyveni, jausmai dar nepaliko
ir pasižadint savo sielą pakilai,

kad susitikęs žmogų pamatytum –
pasaulio turtai – pamilta diena
kai sieloj sužiba viltis kas rytą
ir supratimas – vėl save radai,

kad už svajonę, laiko dovanotą,
tu duosi daug ir liks širdyj gyva
tava būtis, tavų dienų paguoda,
tava prasmė, tavų dienų šviesa.

Moters kerai

Tau reikia perkūno –
man reikia tylos,
kokia jėga tūno
virš mano galvos.

Šliaužiu aš – tu bėgi
ir garsiai juokies –
kai tau nesimiega –
aš merkiu akis,

tu jaukiai šypsaisi,
o man negerai,
gal teks pasikeisti –
kad jį kur galai.

Tu vėlei džiaugiesi –
aš keiktis imu-
kodėl būti dviese
man šitaip sunku?

Kai tu matai saulę
man niaukias dangus –
esu šiam pasaulyj
surūgęs žmogus.

Dejuoju, kaip bloga,
o tu man tari –
turi psichologą –
vėl būsime savi.

Maniau jau paliksi –
ir vėl, kad galai,
širdelėje tviksi
tavi bučiniai
Tad kokį tu kerą

turi širdyje,
kodėl šalia gera
ir nyksta tamsa?

Stebuklų naktis

Kai Joninių naktį sužiba laužai
Šyšos upėje vainikai plaukia –
pasakyk, ko tu širdie daužais,
kokio šventinio stebuklo lauki?

Ir atsiliepia širdis į sielos veidą –
norų daug vardadienio tamsoj,
būki man mažiau pikta kai skauda,
rudenį gyvenk ramioj šviesoj,

netikėki pažadais beviltiškais,
ir neimki laimės svetimos,
kiek turi išsaugok ir branginki,
ir lai mūsų laikas nesustos.

Mano širdies pokalbis nutrūko
liko daug ir už, ir prieš... tačiau
šventės burtai taip ilgai užtruko,
nes lyg po audros širdyj šviesiau.

Kalti

Išėjom iš tėvų - jaunystė vedė,
ramiai šnarėjo kelio jovarai,
o languose žibėjo geros akys
ir vis kartojo – mane palikai..

kai skuba laikas ir vaikai užauga,
išmoksta kilti vyturio aukščiu,
užtraukia savo norų giesmę jaukią
ir iškeliauja fenikso paukščiu.

Ir lieka akys languose spindėti,
rasotos miglos krenta laukimu,
širdies gėlos nenorim pastebėti
ir visuomet sugrįžtam kai vėlu.

Laike sustingsta ilgesio palaužti
vardai ir meilė, tik skaudi tyla
gailia rasa iš dieviškojo aukščio
širdyj gyvena Viešpaties malda.

Kai...netenki...

Apgavo lietų, iškrito sniegas,
ašaros virto ledo varvekliais
suraižė širdį, nematė niekas,
dienos aptemo tarytum naktį.

Sielvarto strėlės liūdesiu skrieja,
laiką kaip šviną likimas neša,
laukimo saulėj nuvyto gėlės
manasis skausmas ašarom laša.

Širdyje siaučia sielvarto vėjas,
užpūtė ugnį, plėnis tik neša....
Nerimo lietūs, sielvarto rasos

Nusivylusio goda

Einu dilgėlių lauku,
tempdamas vežimą,
ko širdelėje graudu
tegul žmonės žino.

Mislinu savoj sieloj
kokia čia gadynė,
gyvenu tarsi pekloj
ir bijau krūtinės.

Neveju visus jausmus,
ašarą nušluostau
ir minu vargų vargus,
nesudėjęs bluosto.

Seniau dirbau ir buvau
Tėviškėj pirmūnas,
tarsi šuo dabar varau,
bet likau baisūnas.

Atsikišo mano kaulai,
akys kaktoj sprogsta,
atėmė trobelę jaukią –
tokie laiko pokštai.

Vasarą urve gyvensiu,
žiemą kasiu bunkerį,
negaliu vargų įveikti,
gal esu tik „runkelis“?

Pasilaidot kapuose
dabar reikia kvito..
ačiū kodekso žmonėms –
jaučiuosi ELITU.

Tikiu

Kaip gerai, kad turiu rankas
jos pakėlė į saulę gyvybę,
kaip gerai, kad jaučiu kančias
jos išgrynina mano esybę.

Kaip gerai, kad širdelė rami,
nesipriešina mano bėgimui,
kad sieloj ši malda atkakli
mane saugo ir valo likimą.

Kaip gerai kad pasaulį regiu
ne pro rožinį akinių stiklą,
tarp pasaulio kančių ir vargų
mano nesėkmės, rodos, netikros.

Kaip gerai, kad dienų kelyje
valgiau sūrią gyvenimo druską...
jeigu blaškos širdis audroje
dar tikiu - mes ištersime viską.

Dar laukiu

Tik ilgesys ir vakaro pilka griežlė
nakties tyloj manas mintis ramina...
nyku ir tuščia, tik dūžiu širdies
glaudžiu tave nerimstančioj krūtinėj.

Gal bus diena be nerimo ir ašarų,
gal grįš aistra, kuri abu mus degina..
nereikia man tų nesapnuotų pasakų
tik būk šalia, kad nugalėčiau nerimą.

Tik būk šalia, juk mano norai kilnūs –
pasisėdėkime kaip tąsyk vakarais,
nors ir tyloj, tačiau palik bent viltį,
kad mes ne priešai.. nors gal ne draugai.

Tavęs nemoku nemylėti, valdo jausmas,
nemoku neapkęsti, nors gal būt vertėtų –
dabar naktis.. tik begalinį skausmą
sruvena skruostais mano meilės lietūs.

Aš kaltas

Kai lieku vienas po savu medžiu,
kai vėlią naktį pekla sielą šaukia,
kai nesuprantamai širdyj gūdu
ir taip palikti šį pasaulį traukia,
kai širdis ieško, bet visur nyku,

tiktai vaiduokliai kelyje klajoja
einu kur šaukia ir nebesvarbu,
kad nebūtin mane kažkas vilioja.

Ir nebenoriu apsižvalgęs verkti,
tyliu kentėjimu dairytis į kitus
aš nemokėjau savo vargo vargti,
bet dar šaukiuosi tavo šilumos.

dabar vėlu, pikta nakties tamsa ir aš,
ir tavo nuosprendis, esi mana „valdovė“
pasigailėk, prašau, likimui kaltas aš
nes suklupau, kaip klumpa žmonės.

Nemoku nemylėti

Taip troškai sužavėti pasaka,
kuri nebuvo man vienai skirta,
ir pabaiga naivi, be sąskambio,
nors nepigi, bet nieko neverta.

Nukloti kelią rožėmis norėjai,
suplėšė spyglių adatos sielas,
lapus nudraskė uragano vėjai,
palikęs skausmą, ilgesio kančias.

Žadėjai duoti nesapnuotą laimę –
gerai žinojau - pats jos neturi,
aš užveriu dienų duris į baimę
tik neramu, tu dar manoj širdyj.

Norėjai meilę pasaka paversti –
tik supratau – esu nemylima ...
išgėriau viską – melą, pyktį, kaltę
ir nieko tokio – čia širdis kalta.

Vėl rudo

Paskutinį kartą ilgesingą tango
auksaplaukis klevas suka ant delnų,
vėjas rūbą plėšia, pakelia į dangų –
gražų klevo auksą meta ant balų.

Ilgesingai šokis čeža savo vardą,
atminimui beria spurdančius lapus,
rudenio paletė nuoširdžiai vilioja
paskutiniam šokiui, kokio nebebus.

„Molberte“ krizena saulės spindulėlis,

pasirinkęs spalvą tepa ant klevų...
rudeninės dienos atskrenda alėjom,
pikto šiaurio akys slepias už rūkų.

Prasibudę lietūs - vasaros palydos
sudrėkina skruostus ilgesio rasom,
atsigręžę jaučiam laiko – nepavysim –
laiko žirklys žvanga ilgesio natom.

Kasdienybė

Kokia skalsa prie kasdienybės stalo?
Už ką sumokame gyvenant ugnimi?
Kokia kančia sielos žaizdas išvalo?
Kodėl nenorime mokėti savimi?

Kokia skalsa? Sunkiausia atsakyti –
kokiom vertybėm penime save,
ar mielas pamatytas naujas rytas,
ar vien tik trokštam maudytis turte.

Jei metų skalsą trokštame matuoti
kilniais tikslais ir nuveiktais darbais
mums dienos meile atlygį išmoka
ir širdies šviesą paverčia kerais.

Gal savame kelyj laužais liepsnojam,
aukojam viską, bėgam klupdami
ir trypiam tuos, kas maišosi po kojom,
kad tokie pat ir mes - visai pamiršdami.

Kokia kančia sielos žaizdas užgydo?
Gal tik tokia, kurios iškęst negalima,
ne netektys, jei trypiam iš pavydo,
o supratimas – baigėsi gyvenimas...

Ar mums už viską reikia sumokėti ?
Ar skaito kas žmogaus likimo knygą...
mes galime spėlioti ... nors nepatikėti –
gyvename gražiai, jei gydome pavydą.

Meilės šviesa

Tegul dienos trumpės, tu nakties tyloje
prie vakarės žvaigždės pasišauki mane,
mes sėdėsime ilgai susiglaudę pečiais
ir žvaigždžių Lietuvoje eisime laimės takais.

Kiek gyvenimas davė ir kiek dar pažadės

mes paklausime mūsų vakarės žvaigždės,
gal nereikia per daug, tegul gausim perpus
vieną kelią į džiaugsmą pro likimo vartus.

Po dangaus vėsumu eisim toliais plačiais,
lig pirmosios žaros mes svajonių takais
brisis norų dausom, plauksim upėm vilčių,
mūsų meilė sužibs širdėle tarp žvaigždžių.

Poezija gyva

Kas? Tyloj garsu
iš suvokimo ir jausmų,
iš gražių norų ir vilčių
paėmus laiką ant delnų

su laimės ašara skruoste
su lyros jauduliu širdyj
einu ir aš, ten kur visi
į gėrio puotą pakviesti.

Kas? čia tarp savų
iš patirties visų kelių,
iš supratimo ir klaidų
paėmus viltį ant delnų

einu kartu bendru keliu,
nešiosi aukurą svajų
visiems po lašą dalinu,
kad liktų žemėje pėdų.

Čia meilė ta,
kuri švari, kuri tyra
sušildo žemiška šviesa,
kurios paimti negali

bet ją nešiesi, ją turi
ir kam tik reikia dalini
be įnorių ir be gražos,
tiki, kad gavęs jos kartos:

- turėkime savas tiesas,
palaiminkim svajas drąsias,
išmelskim ašarų švaros
vardan vienintelės tiesos –

poezija – gyvybės medis –
kol ji gyva – rasom subyra
tiesa į širdis lyg malda
ir vis kartoja: aš gyva...gyva...

Mano druska

Dar įkvėpiau oro, dar gyva. Šiandien, žinia, labai gailiuosi, gailiuosi už beatodairišką bėgimą, norėjimą turėti, gal net gobšumą. Bijau savo minčių, bet ko gero tiesa prabilo mano lūpomis. Ir vėl kažkas prieštarauja man:

- o kieno ta tiesa, kieno tie norai, ko slepiesi? Juk tai tavo pačios sumanymas pakilti virš visų galimybių, praeiti pro visus likimo siunčiamus ženklus užmerktomis akimis, bet kokia kaina turėti tai, ko neturi kiti? Ar visuomet susimąstei, kad žmogus gali tiek kiek gali... ir nė lašelio svetimo, nė krislelio pasigrobto?

Brrrrr... nukrėtė šiurpas. Šiandien man geriau, aš privalau tikėti... pasveiksiu ir jau tuomet gyvensiu visai kitaip. Kas man turtai, ką man šiandieną duoda prabanga, kurios užtektų keletui Lietuvos šeimų, kas man iš to, kad, man mano bejėgės rankos neleidžia net paglostyti paaukuotų vazų, krištolo indų. Va... ir vėl mano prigimtis krypsta į auksą, į turtus, į tai kas žiba...

- O ar tai kas žiba, kaitina akis yra turtai? – vėl mano vidus priešinasi.

Ir kas čia šiandien vyksta? Nebepažystu savęs...gal paskutinės gyvenimo akimirkos, gal tokia paskutinioji išpažintis? Bet prieš ką?

Vargais ne galais įstengiu pasitaisyti pagalvę, išsekusiais pirštais paimu telefoną ir po daugelio „užmerktų“ metų surenku numerį... širdis tarsi laužo šonkaulius, užspaudžia gerklę...

- Ne, negaliu. Išjungiu. O ką aš pasakysiu dabar, jei tiek metų buvau „pamiršusi“... bet gi tada aš labai stipriai dirbau, nelikdavo laiko...

- Nelikdavo laiko ? – vėl mane verčia susimąstyti vidus. O kur tavo laikas buvo? Argi tuėjai kitais išmatavimais? Negyvenai čia, šalia savo artimųjų?

- Gerai, gerai, aš tik išsigandau, nes bijau pati savęs... Vėl surenku numerį. Po keleto signalų išgirstu ramų šiltą balsą:

- Klausau...

Kažkas nesuvokiamai išplėšė iš mano gerklės:

- Labas, mama...ir tylą... tamsa ir daugiau nieko.

Kai atsimerkė sunkios mano akys, kambaryje zujo gydytojai, tik man nebuvo svarbu ar gyvensiu... siena, ant kurios buvo Rembranto paveikslas, neapsakomai švietė ir šildė...prie jos stovėjo mano Motina, nosinės galiuku šluostė ašaras ir kažką tyliai kalbėjo.

- Mama, mama... tegalėjau tik tiek, bet širdis buvo pilna nežemiškų turtų, tokių, kokių niekad iš niekur nebūčiau galėjusi parsivežti.

Vakarėjo. Mama užkūrė židinį, namuose buvo be galo jauku. Ji nesitraukė nė per žingsnelį... tik retkarčiais valandėlei kažkur tekinomis išbėgdavo, bet ir vėl buvo šalia.

Po atšiaurios žiemos sprogo pirmieji pumpurai. Vieną rytą mano mama pasakė:

- Tu jau sveiksti ir manęs nebereikia, jei prireiks – paskambink..

Kol ieškojau žodžių kaip paprašyti pasilikti, mano mama buvo jau tarpduryje. Aš surikau:

- Mama, o su kuo aš valgysiu druską?!

Ji grįžtelėjo ir šyptelėjusi atbėgo:

- Gyvenk, dukrele, mylėk laiką, žmones, mylėk savo artimą kaip save pačią, o savąją druską tu jau suvalgei, ligos patalas išgrynino tavo sielą, mano maldas išgirdo Dievas...

Apsikabinom taip stipriai. Suvalgyta „druska“ man davė jėgų, gyvenimo prasmės supratimą.

Pajutau sugrįžtančias jėgas, užplūdusią meilę... tik nebe turtams:

- Ačiū tau, Mama, ačiū, kad esi... Mano jėgos grįžo...gyvensiu...

Pabūkime kartu

Priglusk vėlių ramybėje prie praeities,
pamerk vazoj balčiausių chrizantemų
ir tiltas tarp pasaulių ašarom nulietas
gražins sieloj tikėjimo ir meilės lietu.

Išpildyk pažadus kažkur lengvai mestus,
paglostyk šaltą akmenį savų akių tiesa,
liepsnos širdyj šviesa, sugriais tiltus
ir būsim vėl kartu, šalia kaip kažkada.

Ateik pabūt kartu , uždeki meilės žvakę,
suteik šviesos savoj sieloj už mus visus,
mes buvom tokie kaip jūs, tiktai nesakę
išėjome ... taip laikas sudėliojo likimus.

Ateik, nesibijok, ne turtai mums svarbu,
nenešk lelijų, rožių, rūtų, šilko kaspinų
šiandien pabūki čia šalia, ką vadini kapu –
ramybės rojuje, tyloj prie dangiškų namų.

Kai prarandi

Tai kas tu? Koks tavasis vardas?
Draugystė? Ne? Ar tu tik pažintis?
Mes rašėmės krauju – tiktai ar verta
sklaidyti praeitį ir pasmerktas viltis.

Tai kas tu? Jei juokies, kai skauda,
kad man pasiutusiais gyvent blogai...
sukirtę rankom prisiekėm tą kartą,
varge ir laimėj – būsime draugai.

Draugai juk nepalieka šitaip.. kas tu?
Jei skauda ir sunku, vadinasi bendrai

jie geria pilną vargo taurę karčią,
kad į dienas užklystų laimės spinduliai.

O tu užsiveri visas duris.. ir tuščia –
išnyksta priesaika ir tu...skaudi tiesa...
širdies kertelėje nuo melo gūžiasi
sumintas jausmas, krikštytas drauge.

Tai kas tu? Pažinties ar melo vardas?
Trumpa akimirka nykios vienatvės?
O man taip gaila, kad į melo narvą
kaip neregysėjau tikėti ir prarasti.

Auka

Paklausė kaip aš gyvenu,
kaip sveikata, kaip sekasi,
ar laikiu šviesesnių dienų,
ar mato vargo mano akys.

Paklausė ar turiu draugų,
ar dirbu, ar turiu pastogę,
ar paklausau naujų žinių,
ar man gyvent nenusibodo

Paklausė ką galiu aukoti
(vėl sostinėj įkūrė fondą),
bet aš turiu tik savo žodį –
jo nepakanka skrandžiui.

Tada paklausė kuo gyva
.....jei nėra ką aukoti...
šaukiau: – gyvybė jau auka –
tik tai.... mana mintis bežodė.